

Sygn. akt **IV Ka 410/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora-Stuczyński

przy udziale Bożeny Siekierskiej-Moskal - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 2 czerwca 2022 r.

sprawy

M. B. (1) s. L. i W., ur. (...) w B.

S. W. (1) s. E. i B., ur. (...) w B.

K. C. (1) s. H. i Z., ur. (...) w B.

oskarżonych z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 22 lutego 2022 r. sygn. akt III K 289/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. wymierza oskarżonym opłaty: M. B. (1) i K. C. (1) w wysokościach po 300,00 (trzysta) złotych za II instancję, S. W. (1) w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża ich wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwotach po 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 410/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 22.02.2022 r., sygn. III K 289/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. B. s. W.		zaświadczenie lekarskie z 23. 3 2022r. kserokopia historii choroby osk. - zdjęcia na których znajduje się osk i jego brat	k.2189 -2192 załącznik w aktach sprawy
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	zaświadczenie lekarskie z 23.3.2022r. kserokopia historii choroby osk. M. B. zdjęcia na których znajduje się osk S. W. i jego brat	Brak zastrzeżeń do wskazanych dokumentów
--	--	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrońca oskarżonego M. B., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: 1] obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego przez: a] uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, że nie popełnił zarzucanych mu czynów, b] uznanie za wiarygodne zeznań świadka D. Z. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego w	# zasadny
2.		# częściowo zasadne
3.		# niezasadne
4.		
5.		
6.		
7.		
8.		
9.		
10.		

11.

12.

zakresie jego twierdzeń co do rzekomego sprawstwa oskarżonego M. B. (1) i mających charakter pomówienia, mimo tego, że nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym,

c] uznanie za niewiarygodne zeznania świadka D. Z. (1) złożone w toku postępowania sądowego, w których zaprzeczył, aby oskarżony M. B. (1) miał dopuścić się zarzucanych mu czynów oraz wyjaśnił dlaczego wcześniej zeznawał nieprawdę,

d] uznanie za niewiarygodne zeznania świadka S. B. (1) w zakresie w jakim zaprzeczył, aby rozbierał na części pojazdy dla oskarżonego M. B. (1), mimo, iż zeznania te są konsekwentne oraz spójne z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym,

e] uznanie za niewiarygodne zeznania świadka P. Z. w zakresie w jakim zaprzeczył, aby dopuścił się przestępstw kradzieży oraz wskazał, iż jego brat D. Z. (1) pomawia wiele osób,

co miało wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, ustalenia wysokości rzekomej korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego, a także orzeczonej przepadku równowartości korzyści majątkowej,

2] obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w oparciu rozstrzygnięcia Sądu I instancji wyłącznie na zeznaniach świadka D. Z. (1) z postępowania przygotowawczego obciążających

oskarżonego M. B. (1), a które nie znalazły potwierdzenia w żadnym innym dowodzie przeprowadzonym w sprawie, jak również wybiórczym i dowolnym dopasowaniu przez Sąd a quo zeznań tego świadka oraz świadka S. B. (2) na potwierdzenie przyjętej przez Sąd I instancji wersji zdarzeń bez uwzględnienia zeznań innych świadków oraz dowodów z dokumentów, których zeznania wskazują na brak sprawstwa oskarżonego, co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

3) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchania w charakterze świadków A. B. oraz D. K. w oparciu o bezpodstawne przyjęcie, że dowodów nie da się przeprowadzić, mimo tego, iż nie przetłumaczono danych zawartych na zwrotnych potwierdzeniach odbioru i nie przeprowadzono jakichkolwiek czynności, w tym próby doręczenia wezwania przez Policję w zakresie wezwania świadka A. B., a które to dowody zmierzały do wykazania, iż oskarżony M. B. (1) nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, co skutkowało poczynieniem przez Sąd a quo nieprawidłowych ustaleń i wydaniem zaskarżonego wyroku,

4) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 i 2 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób lakoniczny, niezawierający szczegółowego przedstawienia toku rozumowania Sądu a quo co do podstawy prawnej wydanego wyroku oraz orzeczonego wobec oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej, co narusza prawo

oskarżonego do obrony i uniemożliwia należyłą kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia,

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że:

a) oskarżony M. B. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów,

b) oskarżony M. B. (1) uczynił sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

c) oskarżony M. B. (1) osiągnął korzyść majątkową z popełnienia zarzucanych mu przestępstw w wysokości 499 500 złotych,

d) oskarżony sprzedawał części z pojazdów wskazanych w zarzucanych mu czynach w internecie,

e) świadek S. B. (2) rozebrał na części pojazdy wskazane w zarzutach dotyczących oskarżonego M. B. (1),

co skutkowało wydaniem zaskarżonego orzeczenia i skazaniem oskarżonego, a także orzeczeniem wobec oskarżonego przypadku równowartości korzyści majątkowej,

ponadto w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów podnoszę również:

6] obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie mimo braku ku temu przesłanek i podstaw do przyjęcia, że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnienia przestępstw, co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku oraz wpłynęło na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary,

7] obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące nałożeniem na oskarżonego M. B. (1) przypadku równowartości korzyści majątkowej, pomimo tego, że z przeprowadzonych dowodów nie wynika, aby oskarżony M. B. (1) miał dopuścić się zarzucanych mu czynów oraz osiągnął jakkolwiek korzyść majątkową,

przy czym w wypadku niepodzielenia wskazanych powyżej zarzutów :

8] błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że postawa oskarżonego nie daje gwarancji, że mimo wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem wykonania, nie powróci do przestępstwa, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego kary zbyt surowej, a ponadto

na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił - rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wystarczającym byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze oraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca osk. S. W. i K. C. wyrokowi zarzucił:

9) obrazę art. 291 § 1 kk przez błędną wykładnię i zastosowanie a przez to wymierzenie niesłusznej i nienależnej kary;

10) naruszenie przepisów art. 53 § 1 kk przez błędne założenia i ocenę materiału dowodowego w sprawie;

	<p>11) naruszenie przepisów art. 5 § 2 k.p.k. przez nieuwzględnienie wątpliwości przemawiających na korzyść oskarżonych</p> <p>Obrońca oskarżonego M. B., adw. P. S. w piśmie procesowym z dnia 26 maja 2022 r.:</p> <p>12) poparł złożoną apelację obrońcy M. B. oraz kwestionował rozstrzygnięcie sądu oparte na „pomówieniu” D. Z.; kwestionował ocenę Sądu tego dowodu i uznanie go za dowód wiarygodny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1- 2, 5, 10, 11, 12. Zarzuty niezasadne. Brak jest podstaw do skutecznego postawienia Sądowi zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Sąd odwoławczy nie podziela twierdzeń obrońców o naruszeniu przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k., art.5 § 2 k.p.k. oraz art.410 k.p.k..</p> <p>Obrońca S. W. i K. C. w żaden sposób nie przekonał, że Sąd I instancji obraził treść normy sformułowanej w <u>art. 5 § 2 k.p.k.</u>, bowiem rozstrzygnął pojawiające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonych. Należy podkreślić, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawiają się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń, po drugie wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości zawartych w</p>		

rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazał skarżący.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem naruszenia art. 410 k.p.k. podnoszonego przez obrońcę M. B.. Naruszenie tego przepisu następuje wtedy, gdy Sąd I instancji pominię w toku procesu istotne z punktu widzenia treści rozstrzygnięcia dowody i nie ujawni ich na rozprawie lub też mimo, że wprowadzi je do procesu zignoruje ich znaczenie w toku wyrokowania. Konieczne jest zatem stwierdzenie, że apelujący nie wykazali, które z dowodów istotne z punktu widzenia czynionych ustaleń, nie zostały wprowadzone do materiału dowodowego pozwalającego czynić ustalenia faktyczne lub też mimo ich wprowadzenia do procesu zostały pominięte w rozważaniach Sądu meriti, choć mają zasadnicze znaczenie dla czynionych ustaleń.

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i

wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazali w wiarygodny i przekonywający sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosili w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżący tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawili. Wbrew ich twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali znamiona przypisanych im czynów.

Apelacje nie dostarczają dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością ich uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie,

te środki odwoławcze zawierają jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżących zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatrują przede wszystkim w nieuprawnionym – ich zdaniem - obdarzeniu wiarą „pomówienia” D. Z. przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części należycie rozważył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonych. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie
- z uwzględnieniem wskazań
wiedzy i doświadczenia życiowego
- uargumentowane w uzasadnieniu
wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej
w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za
wiarygodne zeznania świadka (lub
wyjaśnienia oskarżonego), co do
niektórych przedstawionych przez
niego okoliczności i nie dać wiary
zeznaniom tego samego świadka
(czy też wyjaśnieniom oskarżonego),
co do innych okoliczności –
pod warunkiem jednak, że swoje
stanowisko w tej kwestii w sposób
przekonywujący (jak ma to miejsce
w niniejszej sprawie) uzasadni
(OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW
1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena
dowodów, o której mowa w apelacji
(a także pozostałych zebranych
w sprawie) dokonana przez Sad
I instancji i zaprezentowana
w szczegółowym uzasadnieniu
wyroku.

Skarżący nie wykazali w apelacjach ,
aby w zaskarżonym wyroku,
przy ocenie wyjaśnień oskarżonego,
zeznań świadków, oraz dokumentów
zebranych w sprawie, Sąd dopuścił
się obrazy art.7 kpk.

Apelacje zawierają odmienną
ocenę dowodów, korzystną dla
oskarżonych i sprowadzają się
do założenia, że zeznania
„niekorzystne” dla oskarżonych są
niewiarygodne i należy odmówić
dania im wiary, a uznać za
wiarygodne odmienne twierdzenia
oskarżonych.

W konsekwencji analiza zarzutów,
sprowadzających się w istocie
do kwestionowania wiarygodności
konkretnych dowodów i to tylko

dlatego, że zostały ocenione przez sąd, w sposób dla oskarżonych niekorzystny, pozwala je uznać za bezzasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu poczyniona przez sąd I instancji, jakkolwiek bardzo zwięzła, jest też bezstronna i wolna od błędów faktycznych czy logicznych oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast próby jej podważenia przez skarżących są niczym innym jak zwykłą polemiką ze swobodną oceną dowodów.

Co do kwestii szczegółowych:

Podstawowa z kwestii podnoszonych przez skarżących tj ocena wyjaśnień D. Z., stanowiła element wspólny i była powielana we wszystkich wniesionych środkach odwoławczych oraz piśmie procesowym obrońcy M. B., co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w tym zakresie zarzutów i wspierającej je argumentacji.

Sąd odwoławczy nie podziela poglądu zawartego w tych pismach procesowych, jakoby materiał dowodowy nie dawał podstaw do rozstrzygnięcia o winie oskarżonych, a w szczególności, by nie można było owego rozstrzygnięcia oprzeć o wyjaśnienia D. Z. (1).

Nie ulega wątpliwości, że podstawowym dowodem wskazującym na winę oskarżonych w zakresie stawianych im zarzutów, były wyjaśnienia tego oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, umownie określane jako „pomówienia”. Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu.

W przypadku D. Z. można określić je jako złożone, gdyż on sam przyznał się do winy, twierdził jednocześnie, że także inne osoby brały udział w przestępstwach, które są przedmiotem osądu.

Dowód tego rodzaju jest takim, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną osobę powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym uzasadnieniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub pośrednio wyjaśnienia pomawiającego czy wyjaśnienia te są logiczne, konsekwentne, albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne, a także czy pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu współsprawcy (takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń między innymi OSNKW 1970 z.4-5, wyrok z 15 lutego 1985r IV KR 25/85 OSNKW 1985/11-12/103, OSNPG 1985/6/85, OSNPG 1985/2/24, OSNPG 1979/4/64). Z kolei wg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w wyroku z dnia 19 października 2016 r. II AKa 244/16 „Dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń faktycznych trzeba, aby było ono logiczne, konsekwentne oraz wsparte innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego. Po drugie, każde pomówienie powinno być oceniane z ostrożnością, z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, a przy tym w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy. Po trzecie, wyjaśnienia pomawiające inną osobę powinny być jasne i konsekwentne, znajdując potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Po

czwarte, do oceny dowodu z pomówienia stosuje się kryteria zasady swobodnej oceny, co oznacza, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełnia błędu logicznego, ani nie czyni ustaleń sprzecznych z doświadczeniem życiowym, ocena takiego dowodu pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Sąd Rejonowy wymaganiom tym w pełni sprostał i nie wykroczył poza reguły określone w zasadzie swobodnej oceny dowodów.

Porównanie zastrzeżeń postawionych przez skarżących z treścią rozważań Sądu I instancji poświęconych ocenie wyjaśnień D. Z. zawartych w uzasadnieniu wyroku wskazuje na to, iż argumentacja autorów apelacji stanowi polemikę z prawidłowo i wnikliwie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, przeprowadzoną weryfikacją wypowiedzi tego oskarżonego na temat działalności przestępczej jego i pozostałych oskarżonych objętych zarzutami aktu oskarżenia. Ocena wyjaśnień D. Z. przeprowadzona przez Sąd Okręgowy pozostaje pod ochroną, jako że spełnia wszystkie kryteria wymagane m.in. przez art. 7 k.p.k.. Nie sposób zaaprobować zarzutów podniesionych przez skarżących dokonania przez Sąd a quo dowolnej oceny tych wyjaśnień, w szczególności ich zdyskredytowanie z powodu ich zmienności i niepotwierdzenia innymi dowodami.

Sąd odwoławczy pragnie zatem odwołać się do przedstawionego sposobu argumentacji, jaki został zawarty przez sąd I instancji w uzasadnieniu

zaskarżonego orzeczenia i nie widzi potrzeby szczegółowego jego powielania. Odnosząc się natomiast do poszczególnych zarzutów i argumentów obrońców oskarżonych, przy zastosowaniu wymienionych wyżej kryteriów tejże oceny w jednoznaczny sposób należy stwierdzić, iż wyjaśnienia D. Z. (1) mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, a w konsekwencji przypisanie oskarżonym winy w zakresie zarzucanych im czynów.

I tak :

- pomówienia D. Z. są spontaniczne, złożone krótko po opisywanych zdarzeniach i krótko po jego zatrzymaniu;

- pomawiający sam siebie obciąża, nie przerzuca odpowiedzialności na inne osoby, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością;

- są w miarę konsekwentne. Jednoznaczne w toku postępowania przygotowawczego, potwierdzone kilkakrotnie w toku kolejnych czynności procesowych; odwołane dopiero w postępowaniu przed Sądem; potwierdzone podczas rozpoznania na tablicach, gdzie wskazał osk. M. B. i (...)(C. – przyp. SO), potwierdzone podczas konfrontacji z osk. K. C. i S. W.; potwierdzone podczas eksperymentu, gdzie wskazał miejsca przekazania samochodów K. C. (w R. i K.) , S. W. (okolice T.), warsztat M. B. w okolicach którego pozostawiał samochody M. B., jego miejsce zamieszkania przy ul. (...) (ten adres wskazał ten oskarżony podczas przesłuchania - k. 1068), miejsce zamieszkania „ W.,, o imieniu S. oraz miejsce zamieszkania K. C. (ul. (...));

- oskarżony operował w „pomawiających” wyjaśnieniach szczegółami, które mógł znać tylko sprawca a opisywany przebieg zdarzeń korelował z relacjami osób pokrzywdzonych (w części dot. kradzieży); zawierają wiele szczegółów istotnych w części dot. oskarżonych np. marki samochodów przekazanych konkretnym paserom, otrzymane kwoty za nie , miejsca przekazania itp.;

- potwierdzone są innymi dowodami bezpośrednimi i pośrednimi (vide : wyjaśnienia D. C. w postępowaniu przygotowawczym odnośnie osk. K. C. i S. W., rozpoznanie wizerunku tych oskarżonych; wyjaśnienia A. D. w części uznane za wiarygodne; wyjaśnienia S. B. skutkujące dobrowolnemu poddaniu się karze i skazanie go za czyny polegające na ukryciu i rozebraniu na części tych samych samochodów, które wg relacji D. Z. zbył M. B.); rzeczą wręcz nieprawdopodobną byłoby przyjęcie, że S. B. zgodził się na skazanie za czyny , z którymi nie miał nic do czynienia, był niewinny;

- wyjaśnienia pochodzą od osoby niezainteresowanej obciążaniem pozostałych oskarżonych. Nie ustalono ani interesu osobistego ani procesowego D. Z. w obciążaniu pozostałych oskarżonych. Sami skarżący żadnej tego rodzaju argumentacji nie podnoszą Twierdzenia apelacji kwestionujące te wyjaśnienia dalece nie przekonują i uznać je należy wyłącznie jako obliczone na zdezawuowanie „pomawiającego”.

Żaden dowód przeprowadzony w toku postępowania nie wskazywał na jakikolwiek interes D Z. w bezzasadnym obciążaniu oskarżonych oraz aby w sposób,

który nie odpowiada prawdzie, przedstawił stan faktyczny; chcąc zatem zdyskwalifikować ten dowód, należałoby przyjąć, że w toku postępowania zdecydował się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnych ludzi . Brakuje jednak danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną;

- niektórzy z oskarżonych przyznali się do winy. S. B. w swych wyjaśnieniach swojej winy nie kwestionował, został prawomocnie skazany za czyny zarzucane mu, a treść wyroku wprost koresponduje z wyjaśnieniami D. Z.. Zwraca w szczególności uwagę, korelacja i spójność jego relacji z treścią wyroku wobec S. B. oraz zarzutów stawianych M. B.; można powiedzieć, że w tym wypadku, to wyrok sądu potwierdza prawdziwość relacji „pomawiającego”.

Wszystko to powoduje, że nie sposób uznać za przekonującą argumentację przeciwną obrońców, zawartą w ich apelacjach, a sprowadzającą się do zarzutu, że wyjaśnienia tego oskarżonego są w części obciążającej tendencyjne i zmierzały do bezzasadnego obciążenia oskarżonych, a wiarygodne są te twierdzenia, gdzie odwołał swoje wcześniejsze pomówienia i wskazał powody takiego zachowania.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe dla sprawdzenia tych twierdzeń oskarżonego przesłuchał jego żonę i a następnie w sposób wyczerpujący uzasadnił powody, dla których uznał te depozycje tego oskarżonego w tej części za niewiarygodne.

Sąd odwoławczy podziela tę argumentację i na nią się powołuje, nie widząc obecnie potrzeby jej powielania.

Co zaś się tyczy dowodów przeprowadzonych na wniosek obrońców na rozprawie odwoławczej:

- oskarżony M. B. w toku postępowania był badany psychiatrycznie, opinia biegłych nie była kwestionowana i jest jednoznaczna a fakt, że obecnie oskarżony ma tego typu dolegliwości, korzysta z pomocy lekarskiej, nie ma znaczenia w sprawie skoro korzystał z pomocy obrońcy (obrońców), a także bezpośredni kontakt Sądu z oskarżonym, nie wskazywał na jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby mieć znaczenie dla postępowania;

- podobieństwo osk. S. W. (1) z osobą na zdjęciu (jego brat) i nawet ich wspólny adres zamieszkania, nie mają znaczenia w sprawie skoro D. Z. wskazał właśnie na niego jako sprawcę, wskazał go podczas konfrontacji a więc w bezpośrednim kontakcie, oprócz ksywy (...) identyfikował go też po imieniu jako (...); nie bez znaczenia jest to, kiedy ów dowód został złożony, czemu nie złożono go zaraz po tym gdy S. W. przedstawiono zarzuty i stał się podejrzanym, a uczyniono to dopiero po kilku latach.

Ad. 4, 7, 9. Zarzuty niezasadne.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd zapoznał się z całością zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez lekturę akt sprawy we

wskazanym zakresie i nie miał problemów z przeprowadzeniem analizy rozumowania sądu i jego zgodności z materiałem dowodowym.

Obraza przepisów postępowania tj art. 424 k.p.k. przez nienależyte sporządzenie uzasadnienia może mieć wpływ na treść orzeczenia jedynie wtedy, gdy istnieją sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1984 r. w sprawie I KR 6/84, OSNKW 1984/11-12/128) albo kiedy uzasadnienie nie zawiera tak ważnych elementów jak oceny dowodów czy ustaleń faktycznych (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 grudnia 1970 r. w sprawie IV k.p. 217/70, OSNKW 1971/5/73; z dnia 21 marca 1975 r. w sprawie VI KZP 39/74, OSNKW 1975/6/70; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 września 2009 r. w sprawie II AKa 232/09, Prok. i Pr. - wkł. 2010/11/30). W pozostałych przypadkach uchybienie normie z art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść orzeczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie II AKa 17/11, KZS 2011/6/46). Sąd Okręgowy podkreśla, że o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej jest jedynie punktem wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia, mającym wyłącznie ułatwić ocenę wyroku wydanego przez organ orzekający w pierwszej instancji.

Nadto w żadnym razie błędy formalne związane ze sporządzeniem uzasadnienia nie mogą mieć wpływu na treść

wyroku podlegającego zaskarżeniu, gdyż uzasadnienie jest następstwem wydanego orzeczenia i dopuszczenie się uchybień w sporządzeniu dokumentu będącego następczym działaniem w odniesieniu do wydanego już wcześniej orzeczenia nie mogło wpłynąć na treść rozstrzygnięć, które je poprzedzało. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r., II AKa 95/13, LEX nr 1312112).

Wprawdzie uzasadnienie Sądu Rejonowego nie należy do nadmiernie szczegółowych, to należy pamiętać, że jego zwięzłość jest wymogiem ustawowym; obowiązująca procedura karna wymaga bowiem sporządzenia uzasadnienia w sposób zwięzły; Sąd Okręgowy jest też zdania, że jego treść nie była dotknięta nieusuwalnymi sprzecznościami albo elementarnymi brakami, które uniemożliwiłyby przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - analizę wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak i w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu; w ocenie sądu odwoławczego sporządzone uzasadnienie daje jasną odpowiedź na pytanie dlaczego taki a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł. Zaznaczyć trzeba, że nawet gdyby Sąd Rejonowy swoje orzeczenie uzasadnił w inny sposób, to treść zapadłego rozstrzygnięcia nie uległaby jakiegokolwiek zmianie. Ewentualne braki w uzasadnieniu orzeczenia, które przecież sporządzane jest po wydaniu wyroku, nigdy nie mogą owocować skutecznym zarzutem

wpływu tego uchybienia na treść zapadłego wcześniej orzeczenia.

Co do zarzutów obrońców „niewyjaśnienia podstawy prawnej wydanego wyroku oraz orzeczonego wobec oskarżonego środka w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej „ (obrońca M. B.) i „obrazę art. 291 § 1 kk przez błędną wykładnię i zastosowanie” (obrońca osk. S. W. i K. C.) oceniając uzasadnienie wyroku Sąd nie miał wątpliwości co do tego z jakich względów sąd ten przyjął w wyroku taką a nie inną kwalifikację przypisanych oskarżonym czynów. Przy tym w ocenie Sądu odwoławczego nie budzi ona żadnych wątpliwości. Co więcej skarżący poza wyartykułowaniem tych zarzutów, nie przedstawili żadnej argumentacji na poparcie swoich zarzutów, co tym bardziej czyni je oczywiście bezzasadnymi.

Nie budzi też wątpliwości dopuszczalność orzeczenia przez sąd w trybie art. 45 § 1 k.k. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Ratio legis art. 45 § 1 k.k. sprowadza się do tego, że sprawca powinien być pozbawiony korzyści majątkowej, którą osiągnął w rezultacie popełnienia przestępstwa, zarówno wtedy, gdy pozostaje ona w jego dyspozycji w postaci konkretnych przedmiotów, w tym środków płatniczych, jak i wtedy, gdy w toku postępowania karnego nie ustalono, że sprawca posiada materialny substrat korzyści. Znaczenie ma to tylko, jaką korzyść sprawca

efektywnie pozyskał, a nie to jak z nią postąpił. Gdyby przyjąć inaczej, wówczas unikaliby przepadku ci sprawcy przestępstwa, którzy ukryli lub skonsumowali osiągniętą korzyść majątkową, bądź nią rozporządzili. Oznaczałoby to nieuzasadnioną nierówność wobec prawa przy orzekaniu w przedmiocie odpowiedzialności karnej (vide SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 października 2017 r. V KK 189/17).

Nadto wbrew twierdzeniom obrońcy M. B. stwierdzić należy że, co prawda faktycznie uzasadnienie nie zawiera szczegółowego rachunkowego wyliczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej, ale zawiera przyjęty przez Sąd tok rozumowania i regułę wyliczenia kwoty przepadku („ ... od wartości rynkowej skradzionych pojazdów - ustalonej przez biegłego i nie kwestionowanej przez skarżącego - przyp. SO - , została odjęta wartość, po jakiej nabył ją oskarżony...”). Kontrola zaś samego matematycznego wyliczenia wg wskazanej reguły jest zadaniem banalnie prostym i w ocenie Sądu odwoławczego jest ono prawidłowe.

Nadto nie sposób zgodzić się z argumentacją obrońcy negującego przyjęcie przez Sąd ‘ równowartości wartości pojazdów....skoro miały zostać nabyte przez oskarżonego już po rzekomym rozebraniu ich na części...” jako, że w rzeczywistości M. B. nabywał samochody i za nie płacił sprawcom kradzieży a nie za poszczególne ich części. Dopiero potem S. B. rozbierał je na części. Wg D. Z. sprzedawał on samochody M. B. a nie S. B. i to on określał miejsce, gdzie samochód pozostawić.

Tylko na marginesie zauważyć jednak należy, że w przypadku V. (...)

o wartości 55.600 zł, Sąd nie orzekł przepadku jakiegokolwiek kwoty, wobec nieustalenia kwoty za jaką nabył go ten oskarżony. Powyższe jednak nie przekonuje. W świetle postanowienia SN z 26 sierpnia 2010 r. I KZP 12/10, „w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa”. Oznacza to, iż orzeczenie Sądu w tej części jest nader korzystne dla oskarżonych, jednakże z uwagi na kierunek zaskarżenia, nie podlegało ono zmianie w postępowaniu odwoławczym.

Ad. 3 Zarzut niezasadny.

Oddalenie wniosków dowodowych we wskazanym zakresie nie stanowiło naruszenia art. 170 kpk, a przy tym sąd odwoławczy nie dostrzega wpływu jaki mogło to mieć na treść wyroku, skoro:

- na okoliczności, które mieli potwierdzić świadkowie A. B. oraz D. K. (vide wniosek dowodowy k.1512-13) tj. sprawowania przez oskarżonego władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką S. B. (4), stale zamieszkałej w B. ul. (...) oraz przebywania i zamieszkiwania w latach 2013-14 w Niemczech, zostali przesłuchani W. i L. B. (1); można zatem uznać, iż okoliczności wskazane w tezie dowodowej zostały wykazane zgodnie z intencją obrońcy;

- okoliczności te nie prowadzą do konstatacji, że oskarżony nie mógł popełnić zarzucanych mu przestępstw a D. Z. mówił nieprawdę;

- D. Z. zarówno w swojej relacji jak i podczas eksperymentu

procesowego wskazywał jako miejsce zamieszkania M. B. ulicę (...) w B. i to właśnie adres zamieszkania na ulicy (...) w B. wskazał M. B. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego (k.1068), jednocześnie wskazał miejsce stałego pobytu w B. ul. (...); w konsekwencji to na adres ul. (...) organ procesowy dokonywał doręczeń; powyższe oznacza, że D. Z. mówił prawdę a ulica (...) w B. jako miejsce zamieszkania lub stałego pobytu oskarżonego, do czasu rozprawy przed sądem, nie pojawiła się w jego relacji;

- nadto nie negując formalnego sprawowania przez oskarżonego władzy rodzicielskiej nad córką S., to mieszkała ona na ulicy (...) wraz z dziadkami W. i L. B. (1), miała wówczas kilkanaście lat i oskarżony nie musiał codziennie być obecnym w domu z nią, niewątpliwie z należytą pieczą radzili sobie jej dziadkowie;

- powyższe żadną miarą nie wyklucza zatem możliwości popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw, podobnie jak jego pobytu zagranicą; ten aspekt został dostrzeżony i wyjaśniony przez Sąd Rejonowy a sąd odwoławczy argumentację tą aprobuje; w tej sytuacji jedynie retorycznie należy zapytać o realność codziennego sprawowania przez oskarżonego opieki nad córką S. w B. i zamieszkiwania (przebywania) zagranicą, prowadzenia tam działalności gospodarczej, o czym zeznawali W. i L. B..

W konsekwencji zasadna jest konstatacja, że zeznania A. B. oraz D. K. na wskazane przez obrońcę okoliczności, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, pomijając fakt,

że dowodu tego nie dało się przeprowadzić.

Ad. 6. Zarzut niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił wywodów obrońcy oskarżonego M. B., kwestionujących poczynioną przez Sąd meriti wykładnię i zastosowanie art. 65 § 1 k.k.

W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie „stałego źródła dochodu” rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i taką, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne jego źródło (wyrok SN z 20.12.1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972/5, poz. 87;), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (wyrok SN z 20.08.1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981/11, poz. 68); rozumie się przez to pojęcie pewną powtarzalność (Zalewski [w:] Stefański, Kodeks, s. 501). Wg poglądu w literaturze „ istotą bycia przestępcą zawodowym jest to, że sprawca popełnia więcej niż jedno przestępstwo, traktując to jako swoistą działalność gospodarczą” (Konarska-Wrzosek, Prawnokarne, s. 59). Jednocześnie wyrażono także pogląd, że wystarczy, aby sprawca uczynił sobie stały dochód z popełniania jednego przestępstwa należącego do określonej kategorii (Zgoliński [w:] Konarska-Wrzosek, s. 423–24).

Uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa oznacza konieczność zachowania pewnej cykliczności jego uzyskiwania. Nie ma znaczenia, jak często sprawca uzyskuje dochód z przestępstwa, ważna jest jednak pewna regularność. Dochód z przestępstwa nie musi być jedynym

dochodem sprawcy; nie musi mieć charakteru dominującego (zob. wyrok SN z 20.12.1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972/5, poz. 87).

W tej sytuacji w ocenie Sądu odwoławczego, podnoszona przez obronę argumentacja pozostaje bez znaczenia dla stwierdzenia, że znamię "stałego źródła dochodu" zostało niewątpliwie zrealizowane.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że w niniejszej sprawie zachodziła ciągłość czasowa i powtarzalność otrzymywania dochodu przez M. B.. Oskarżony uczynił z popełnienia przestępstwa swe stałe źródło dochodu (art. 65 § 1 k.k.), gdyż dopuszczał się przestępstwa wielokrotnie z pewną regularnością i z niego uzyskiwał systematycznie dochód, choć nie był jedynym ani głównym źródłem jego utrzymania. Dla oceny, że mamy do czynienia z realizacją znamienia z art. 65 kk jest też istotne, że do pozyskania korzyści dochodziło w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym, długotrwały i powtarzalny.

Tym samym nie zasługuje na uwzględnienie postulat obrońcy oskarżonego dotyczący wyeliminowania z opisu czynów przypisanych mu w wyroku, znamienia uczynienia z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu, bowiem Sąd dokonał właściwej oceny prawnej zachowania oskarżonego, wyrażającej się w zastosowanych przepisach.

Ad. 8, 9, 10. Zarzuty niezasadne. Z uwagi na fakt, że apelacje obrońców oskarżonych skierowane były także co do orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy rozważał też zasadność kar wymierzonych tym oskarżonym

uznając, iż kary bezwzględne pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk.

Jako podstawę odwoławczą, określoną w tym przepisie, ustawodawca traktuje tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący. Nie chodzi więc o każdą różnicę o charakterze zasadniczym. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który między innymi w wyroku z 2 lutego 1995r wyraził pogląd, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (sygn. akt II KRN 198/94 OSP 1995 nr 6, poz18). Zatem rażąca niewspółmierność kary o jakiej mowa w art.438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica między karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973r, III KR 254/73 OSNPG 1974, nr 3-4, poz.51).

Odnosząc się do zarzutów obrońców w tym zakresie na wstępie stwierdzić

należy, że obrońca S. W. i K. C. poza wyartykułowaniem w sposób enigmatyczny i maksymalnie ogólny tych zarzutów („...obrazą art. 291 § 1 kk przez błędną wykładnię i zastosowanie a przez to wymierzenie niesłusznej i nienależnej kary... oraz naruszenie przepisów art. 53 § 1 kk przez błędne założenia i ocenę materiału dowodowego w sprawie...”) nie przedstawił żadnej argumentacji na ich poparcie, co tym bardziej czyni je oczywiście bezzasadnymi.

W ocenie sądu Okręgowego orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk; niewątpliwie bowiem ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanych oskarżonym czynów, a także prezentowane przez nich właściwości i warunki osobiste powodują, że niepodobna jest skutecznie wywodzić, że wymierzone oskarżonym kary rażą surowością; Sąd I instancji przeprowadził wszelkie te dowody, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary względem oskarżonych, a swoje stanowisko w tym względzie należycie uzasadnił. Sąd odwoławczy stanowisko to podziela; rozstrzygając w tej materii Sąd Rejonowy należycie ocenił okoliczności łagodzące zwłaszcza, dotychczasową niekaralność części z nich i obciążające K. C.; wymierzone kary oskarżonym, za czyny o tak znacznej społecznej ich szkodliwości w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, żadną miarą nie mogą zostać uznane za rażąco niewspółmiernie surowe.

Z kolei zarzuty apelacji obrońcy M. B. nie dają też podstaw do zakwestionowania wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie dotyczącym braku zastosowania art. 69 § 1 i 2 kk. Wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego nie budzi wątpliwości i dalsze łagodzenie poprzez stosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania nie znajduje uzasadnienia.

Sąd, chcąc wymierzyć karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 kk. W ramach tych dyrektyw sąd musi wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno zaś rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny. Warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie należy traktować jako jedynie decyzji sądowej co do wykonania orzeczonej kary danego rodzaju i danej wysokości. Decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy tę instytucję traktować jako szczególną formę wymiaru kary, jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo.

Stosowane przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary przepisy art. 69 § 1 i 2 kk prognozę tę traktują jako podstawową, jednak nie jedyną okoliczność, którą należy brać pod uwagę, przy podejmowaniu decyzji co do stosowania wobec sprawcy probacji. Artykuł 69 § 1 i 2 kk ustanawia zgodnie

z jego treścią - prawo sądu do oceny tej sytuacji, nie może jednak być stosowany wówczas, gdy ze względu na charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczną szkodliwość, wreszcie względ na społeczne oddziaływanie kary przeciwko temu przemawiają. Stanowisko takie znajduje akceptację nie tylko w judykaturze, ale również i w obecnej doktrynie (zob. Kodeks Postępowania Karnego pod redakcją Piotra Hofmańskiego tom II s. 549, Wydawnictwo C. H. Beck 1999 r.; Nowa Kodyfikacja Karna KPK - krótkie komentarze, zeszyt 4, s. 83, Ministerstwo Sprawiedliwości W - wa 1997 r.). Nie bez znaczenia jest bowiem, że orzekając karę, sąd uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Wpływ ten oznacza, iż kara powinna wywierać przede wszystkim na środowisko sprawcy, aby ugruntować świadomość, iż ten kto w przestępczy sposób narusza dobra, zostanie sprawiedliwie ukarany. Względy społeczne oddziaływania kary oznaczają zatem potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia a nie współczucia, dla ludzi którzy to prawo łamią (por. wyrok SN z 4 lipca

1974 r., III KRN 33/74, OSNKW 1974/11/201).

W konsekwencji wymierzenie oskarżonemu M. B. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni ani celu w zakresie prewencji ogólnej ani też prewencji szczególnej. W odczuciu społecznym mogłoby doprowadzić do przekonania, że przestępstwa, cechujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, w rzeczywistości są przez sądy traktowane pobłaźliwie. Nie ulega wątpliwości, że przestępstwa z art. 291 § 1 kk popełnione przez M. B. cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Kradzieże samochodów to plaga obecnych czasów, których nie byłoby gdyby nie było zorganizowanej sieci paserów, sieci tzw. dziupli, specjalistów od ich szybkiej rozbiórki na części i zorganizowanego rynku zbytu. Oskarżony był częścią tego systemu. Dodatkowo należy mieć na uwadze znaczną wartość mienia objętego zarzutami i odpowiedzialność M. B. w warunkach art. 65 kk.

Dlatego też nie jest zasadnym i z tego punktu widzenia pobłażanie tego rodzaju sprawcom i wymierzanie im kar łagodnych (najlepiej wolnościowej, która w rzeczywistości nie jest karą dolegliwą, i nie powstrzyma go od zachowań niezgodnych z prawem).

W tym stanie rzeczy apelacje obrońców oskarżonych także w części dotyczącej orzeczenia o karze należało uznać za bezzasadne.

Wniosek

<p>Obrońca M. B. wniósł o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,</p> <p>ewentualnie o</p> <p>2) uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,</p> <p>ewentualnie o</p> <p>3) zmianę zaskarżonego i obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego i warunkowe zawieszenie jej wykonania z wyeliminowaniem ustalenia, iż oskarżony uczynił z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu oraz art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania, a także uchylenie orzeczonego wobec oskarżonego przepadku równowartości korzyści majątkowej.</p> <p>Obrońca osk. S. W. i K. C. wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>-</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec zebranych w sprawie dowodów wniosek o uniewinnienie oskarżonych jest niezasadny. Natomiast wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Również nie zachodzą przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k.,</p>		

oraz art. 454 k.p.k. Stan sprawy nie uprawnia do wymierzenia oskarżonemu łagodniejszej kary oraz orzeczenia wobec niego środka probacyjnego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
orzeczenie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak powyżej. Apelacje niezasadne i w znacznej części polemiczne; oskarżenia niewiarygodni; wskazane dowody obciążające jednoznaczne; brak jest podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku oraz dokonania błędnych ustaleń faktycznych; orzeczone zaś kary pozbawienia wolności w realiach niniejszej sprawy nie rażą surowością.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiążle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
.	.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżeni spowodowali postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia ich środków odwoławczych oraz ich obrońców, to oni ponoszą jego koszty; opłaty za II instancję wymierzono oskarżonym odpowiednio: K. C. i M. B. – po 300 złotych, S. W. - 180 złotych w oparciu o przepisy art. 2 ust 1 pkt. 3 i 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i obciążono ich w częściach po 1/3 wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. B.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 22.02.2022 r., sygn. III K 289/19
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. K. C. i S. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 22.02.2022 r., sygn. III K 289/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana